

Sygn. akt: I C 681/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

zaoczny w stosunku do W. G.

Dnia 2 października 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Aneta Szalkiewicz-Łosiak**

Protokolant: staż. Aleksandra Słomczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 października 2015r. sprawy

z powództwa (...) w W. przeciwko W. G. i M. F.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego **W. G.** na rzecz powoda (...) **w W.** kwotę 812,13 (osiemset dwanaście złotych trzynaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 czerwca 2012r. do dnia zapłaty,
2. oddała powództwo w stosunku do M. F.,
3. zasądza od pozwanego **W. G.** na rzecz powoda (...) **w W.** kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem kosztów procesu;
4. wyrokowi w zakresie pkt. 1 i 3 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 681/15

Uzasadnienie do pkt. 2 wyroku.

Powód (...) w W. wniósł przeciwko pozwanym M. F. i W. G. pozew w postępowaniu upominawczym o zapłatę solidarnie kwoty 812,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzone od pozwanym roszczenie regresowe wynika z faktu wypłacenia przez powoda odszkodowań za szkodę spowodowaną ruchem należącego do pozwanej M. F. pojazdu F., nr rej. (...). Szkodą powstała w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 29 września 2011 r., którego sprawcą był W. G.. Pojazd nie był objęty stosowną umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

W dniu 14 stycznia 2015 r.,(...), w sprawie o (...), wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając żądanie pozwu w całości.

Od powyższego pozwana M. F. wniosła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa przeciwko niej. W uzasadnieniu wskazała, iż przedmiotowy samochód jest użytkowany przez W. G. i jego małżonkę, którzy kiedyś byli przyjaciółmi pozwanej. Z tego względu pozwana M. F. zgodziła się dokonać dla nich ratalnego zakupu przedmiotowego pojazdu, jednakże raty miały być uiszczane przez W. G. i jego małżonkę, którzy z tego zobowiązania przez jakiś czas się wywiązywali, jednak później zaprzestali opłacania rat, co spowodowało duże zadłużenie pozwanej M. F..

Pozwany W. G. nie zajął stanowiska w niniejszej sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 września 2011 r. w G., pozwany W. G., kierując samochodem F. (...), nr rej. (...), wykonując manewr cofania i nie zachowując należytej ostrożności, spowodował kolizję drogową poprzez uderzenie w pojazd A. (...) o nr rej. (...), kierowany przez Ł. P.. W wyniku kolizji samochód A. (...) uległ uszkodzeniu.

bezsporne , nadto: oświadczenia o okolicznościach kolizji – k. 56-57 zgłoszenie szkody – k. 58.

Samochód F. (...), nr rej. (...), w dniu ww. kolizji nie był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC.

bezsporne , nadto: pismo (...) z dnia 23. 01. 2012 r. – k. 59, pismo powoda z dn. 29. 02. 2012 r. – k. 60.

Samochód F. (...), nr rej. (...) od chwili jego nabycia był użytkowany wyłącznie przez pozwanego W. G.. Pozwana M. F. zawarła umowę nabycia pojazdu, która miała być wykonywana przez ratalną spłatę ceny. Jednak zakupu dokonała na prośbę W. G. i jego małżonki, którzy mieli z pojazdu korzystać i spłacać raty za zakupiony samochód. okoliczność przedstawiona przez pozwaną, której powód nie zaprzeczył.

Powód (...), w dniu 1 marca 2012 r., przyznał poszkodowanemu Ł. P. kwotę 812,13 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe A. (...) o nr rej. (...).

bezsporne , nadto: zawiadomienie z dn. 1. 03. 2012 r. – k. 64, arkusz likwidacyjny – k. 63, kalkulacja naprawy – k. 61-62.

Pismami z dnia 11 maja 2012 r., odebranymi przez pozwaną M. F. dnia 21 maja 2012 r., a przez pozwanego W. G. dnia 22 maja 2012 r., powód wezwał pozwanych do zapłaty w terminie 30 dni kwoty 812,13 zł.

dowód : wezwania do zapłaty wraz z zpo – k. 65, 66.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, stanowiący w przeważającej części okoliczności niesporne (przede wszystkim niesporna była wysokość dochodzonego roszczenia oraz okoliczności zdarzenia stanowiącego podstawę roszczenia, w szczególności fakt braku posiadania przez pozwanych umowy OC na przedmiotowy pojazd), Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedłożone do akt sprawy, którym dał wiarę w całości nie znajdując podstaw do podważania ich prawdziwości i wiarygodności.

Jednak przedstawiona przez powoda dokumentacja, w świetle twierdzeń przedstawionych przez pozwaną, nie dawała podstaw by przyjąć, że jest ona odpowiedzialna do zapłaty roszczenia regresowego zgłoszonego przez powoda.

Powód dochodził zapłaty, bowiem będąc zobowiązanym do rekompensaty szkody jaką poniósł poszkodowany zdarzeniem drogowym z winy W. G., wypłacił odszkodowanie. Odpowiedzialność powoda wynikała z tego, że pojazd, przy udziale którego pozwany doprowadził do szkody, nie był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej. W takiej sytuacji na Funduszu spoczywał obowiązek zapłaty poszkodowanemu należnego odszkodowania. Jednak Fundusz, w sytuacji dokonania zapłaty ma, mocą art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (zwana dalej ustawą) roszczenie zwrotne do sprawcy szkody i osoby, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy. Sprawcą szkody był wspomniany W. G., więc słusznie powód zgłosił żądanie przeciwko pozwanemu. Jednak - w ocenie Sądu – nie było podstaw by żądanie zapłaty skierować także przeciwko M. F.. Pozwana nie była bowiem osobą, na której ciążył obowiązek wskazany w przywołanym art. 110 ustawy, a którego niedopełnienie również rodziło odpowiedzialność wobec Funduszu. Przywołany art. 4 ustawy stanowi, że ubezpieczeniami obowiązkowymi są m.in. ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Przy czym w art. 23 ustawy mowa jest o tym, że obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia za powyższe szkody spoczywa na posiadaczu pojazdu mechanicznego. W ocenie Sądu, powód nie wykazał, by pozwana była posiadaczem pojazdu zobowiązanym do zawarcia umowy ubezpieczenia mimo, że tej okoliczności przeczyła M. F.. Pozwana przyznała jedynie, że na prośbę pozwanego zawarła umowę zakupu auta na raty, jednak z auta nigdy

nie korzystała, zostało ono przekazane pozwanemu, który poza obowiązkiem spłat rat, na które zakupione zostało auto, zobowiązany był także do ponoszenia wszelkich kosztów związanych z jego użytkowaniem. Pozwana nie stała się więc nigdy posiadaczem pojazdu, którym jest – jak stanowi art. 336 k.c. - ten, kto rzeczą faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Do uznania kogoś za posiadacza decydujące jest bowiem kryterium faktycznego władztwa nad rzeczą, a nie formalne kryterium uprawnień do samochodu. W istocie, pozwana jako strona umowy zakupu auta, została jego właścicielem. Jednak, z uwagi na okoliczności zawarcia umowy, to że została ona faktycznie zawarta na rzecz W. G., który od razu po zakupie przejął władztwo nad autem, pozwana nigdy posiadania auta nie uzyskała. To pozwany został jego posiadaczem, uzyskał możliwość pełnego, swobodnego korzystania z pojazdu wraz z koniecznością ponoszenia wszelkich wynikających z tego faktu obowiązków, w tym kosztów, zatem w tym również obowiązku zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zresztą sam powód nie traktował pozwanej jako posiadacza pojazdu, wskazując jedynie na jej tytuł do pojazdu to, że widnieje w dokumentacji szkodowej jako jego właścicielka. Nie wykazał przy tym – mimo twierdzeń przeciwnych pozwanej – że pozwana w chwili wypadku posiadała jakiegokolwiek władztwo nad autem, by to ona była zobowiązana do zawarcia umowy ubezpieczenia pojazdu.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (...)

Mając więc na uwadze powyższe, nie znajdując w nin. postępowaniu dowodów, które wskazywałyby na to, że pozwana była posiadaczem pojazdu, by była zobowiązana do zawarcia umowy ubezpieczenia auta, Sąd uznał, że powód nie wykazał obowiązku zapłaty przez pozwaną na jego rzecz, o czym Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...) W. G. (...). – (...)
3. (...)